

ЄВАНГЕЛЬСЬКИЙ ВІСНИК

ГАЗЕТА ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ ЛЬВІВЩИНИ
Лютий – Березень 2024р., 46

Що означає бути християнином?

Чи варто святкувати день “святого Валентина”

Більше фактів про так зване
свято “святого Валентина”
читайте статтю на стор. 3

Бог торкався мого серця. Усі проповіді були, як для мене. Я був ніби на рентгені...

Свідчення Я. Андрусика про його
шлях до Бога читайте на стор. 4

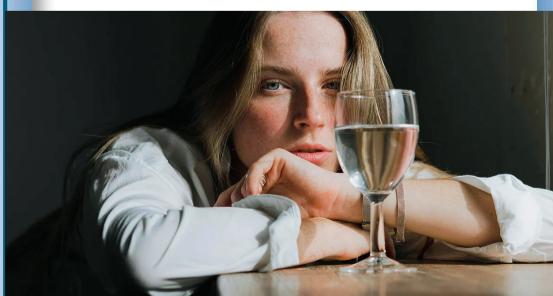
Дорослі люди обдурюють у середньому двічі за день

Про неправду та її види
читайте в статті на стор. 6

Немає в організмі людини жодного органу, який би не руйнувався алкоголем

Статтю професора В. Жданова
про шкідливість алкоголю
читайте на стор. 7

Біблія називає християнами тих людей, які роблять те, чого хоче Бог. Сьогодні ми ставимо дуже важливе питання: як виглядає справжній християнин? Кого Біблія називає християнином? Що очікує Бог від людини? Сьогодні багато хто називає себе християнином, не розуміючи суті християнства. Але, самі слово християнин несе в собі глибоке і важливе значення. Ось саме про це тема нашої статті.

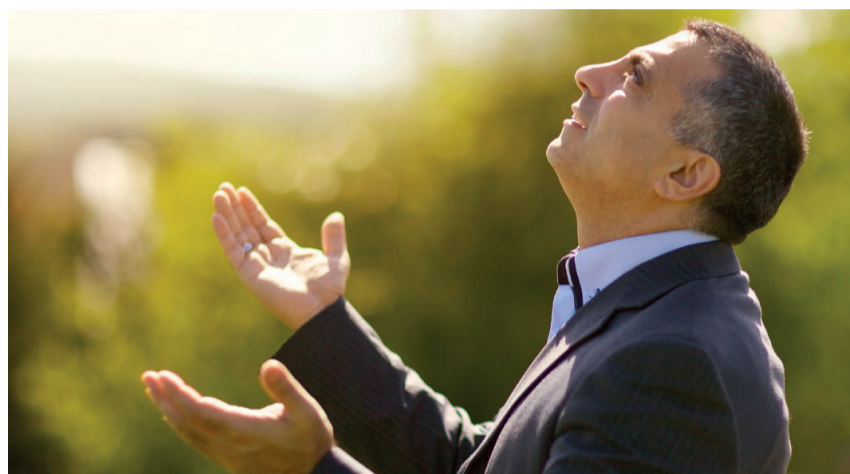
В першу чергу, справжній християнин отримав прощення гріхів. Як це відбувається і що це означає? Давайте ми звернемось до Слова Божого. В першому Посланні апостола Івана 1:9 написані такі слова:

«Якщо ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити і очистити нас від неправди всілякої»

Виходячи з цього тексту, перше, що повинна вчинити людина, щоб стати християнином – це визнати перед Ісусом Христом свої гріхи. А це не просто признатися в тому, що грішний. Визнати свої гріхи – означає попросити в Ісуса прощення за скоєні переступи, і отримати від Нього очищення від всілякої неправди. Слова апостола Івана стверджують і дають надію для нас – Ісус вірний Своїм обіцянкам. А Він обіцяє, що простить гріхи, якщо тільки ти, дорогий друже, попросиш Його про це. Тому називатися християнином – означає мати прощення гріхів, надалі пильнуючи про свою святість перед Господом.

Чому саме Господь Ісус? Давайте звернемо увагу на два вірші – *Послання апостола Павла Римлянам 10:9 і Дії апостолів 4:12 (прочитайте самостійно ці вірші зі своєї Біблії)*. Вони стверджують, що центром нашого спасіння є Ісус Христос, Який є Господь, Який воскрес із мертвих і живий по сьогоднішній день. Саме віра в Господа Ісуса і прощення гріхів дає нам спасіння. Що ви можете зробити у відповідь, знаючи ці істини? Визнати Ісуса не просто як Спасителя і Господа, а як свого особистого Спасителя і Господа.

Для того, щоб нам оцінити важливість спасіння і прощення гріхів, давайте звернемося на самий початок історії людства (див. *Буття 1,2,3 розділи*).

Бог створив людину, чоловіка і жінку, на Свою подобу. Люди були створені без гріха, тобто чисті, незаплямовані. Таким чином, Бог, Який Сам без гріха, святий, і людина, мали прекрасну можливість спілкуватися. У них були чудові стосунки! Але диявол, ворог Бога і людини, позаздрив таким стосункам і вирішив їх зруйнувати. Він обманув перших людей, Адама і Єву і вони вчинили непослух Богу. Це був перший гріх, який розповсюдився на всі наступні покоління. Таким чином, на жаль, святий Бог не міг більше мати стосунків із грішною людиною. Святість і гріх ніколи не можуть бути разом. З цього часу Бог і людина є розлучені гріхом. Але Бог любить людину, Він хоче благословити її, Він хоче відновити ці стосунки. Саме тому, дві тисячі років назад Бог прийшов у цей світ в тілі людини – в Ісусі Христі. Він прийшов не тому, щоб започаткувати нову релігійну конфесію. Його ціль була відновити втрачені стосунки між Собобою і людством. Але за вчинені гріхи потрібно заплатити і тому Христос заплатив Своїм життям. Мала померти грішна людина – я і ти, дорогий друже. Але Христос взяв на Себе наше покарання, прийнявши смерть за нас. Це шанс для кожної людини відновити свої стосунки з Господом. Справжній християнин – це той, хто має стосунки з Ісусом Христом, хто повірив і прийняв Його жертву за свої гріхи.

У посланні до Ефесян 2:8, 9 стверджується, що Бог дарує нам спасіння саме по вірі. Ми не можемо заслужити його своїми добрими справами, це подарунок Бога, який можна прийняти вірою. Твої стосунки з Богом відновлюються не через те, що ти щось робиш добре, а на основі того, що Ісус вже зробив для тебе!

Отже, якщо ви вже прийняли Ісуса як свого особистого Спасителя і Господа, давайте ми розглянемо ще текст із Біблії, який також характеризує справжніх біблійних християн. Прочитайте *Євангелію від Івана 1:12, 13*. Зверніть увагу на чотири характерні риси справжніх християн:

1 Вони прийняли Ісуса. Тобто визнали Його за свого особистого Спасителя.

2 Вони стали Божими дітьми. Це дуже важлива істина, яка говорить нам, що в нас змінений життєвий статус – були рабами цього світу і гріха, а стали Божими дітьми.

3 Вони вірять в Ісуса Христа. Саме віра в Христа дає спасіння, а не власні «святі» діла.

4 Вони народилися від Бога. Це не фізичне народження, а духовне народження. Коли через свій гріх перші люди втратили стосунки з Богом, то їхня духовна сутність стала мертвою, відділеною від Бога. Саме через Христа Бог відроджує наш дух до нового життя.

А якщо у вас ще не відбулось покаяння і навернення до Господа, ви це можете зробити вже зараз у молитві до Того, Хто може відродити вас до нового життя. Ви можете молитись так:

«Господи Ісусе, схилию коліна перед Іменем Твоїм Святим і визнаю, що я грішник (-ця) (назви свої гріхи). Каюсь за кожен вчинений мною гріх і прошу прощення. Прости мені. Змиє всі мої гріхи Своєю Пречистою Кров'ю. Я дякую Тобі за Голгофський хрест, за Твої муки, за Твої рани, з яких стікала Твоя Пречиста Кров, щоб змити з мене мої гріхи. Я приймаю Тебе своїм особистим Господом і Спасителем і віддаю Тобі своє життя. Прийми мене. Я дякую Тобі за Твою милість і ласку прийняти мене. Амінь».

ЯКЩО З НАМИ В ЧОВНІ Є ІСУС...

«Як тривога, то й до Бога...» – приказка, яку ми чули багато разів. Але чому так кажуть? Чому люди у горі, тривозі чи негараздах звертаються до Бога? Що їх приводить до Бога: віра, безвихідь, надія? Можна багато ще чого сказати, але видається мені, що до Бога людей часто приводить надія. Надія на те, що Бог добрий і може допомогти.

Справді, лише Бог може допомогти у будь-якій ситуації. Для Бога немає неможливого. Давайте пригадаємо подію, яка записана у Євангелії згідно *Матвія у 8 розділі з 23 по 27 вірші*. «І коли Він до човна вступив, за Ним увійшли Його учні. І ось буря велика зірвалася на морі, аж човен зачав заливатися хвилями. А Він спав... І кинулись учні, і збудили Його та й благали: «Рятуй, Господи, – гинемо!» А Він відповів їм: «Чого полохливи ви, маловірні? Тоді встав, наказав бурі й морю, – і тиша велика настала... А народ дивувався їй і казав: «Хто ж це такий, що вітри та море слухняні Йому?»»

Ситуація, погодьтесь, дуже небезпечна. Нам тепер добре читати опис цих подій. А опинитись під час шторму у морі, де лютує вітер, заливаються хвилі, не видно неба... Страшно! Мабуть, як професійні рибалки, учні багато разів бачили таке і знали, що потрібно робити. Можливо, вони і зробили те, що могли, і що повинні були зробити. А човен вже заливають хвилі, буря не вщухає... Оскільки Господь звернувся до них: «Чого полохливи ви, маловірні?», ми можемо легко здогадатись про стан їхньої віри. Вони забули, що в їхньому човні є Ісус! (Чи не буває так з нами?) Але, що врятувало учнів? Звичайно, бурю зупинив Ісус, але до Ісуса їх привела надія. У словах: «Рятуй, Господи, – гинемо!» не просто відчай, страх за життя, а надія на те, що Господь може врятувати.

Учні були врятовані і не соромлені у своїй надії. Я думаю, що це є гарним прикладом для нашого життя.

У народі кажуть: «Надія помирає останньою!» Надію порівнюють до соломинки, за яку хапається той, хто потопав. Навіть люди, далекі від знання Істини, помічають наскільки важлива надія у житті людей.

Так, ми знаємо, що потрібно вірити, потрібно постити і молитись, потрібно всіма силами і можливостями шукати Бога. Це однозначно потрібно. Але якщо у вашому житті знялася буря, вам видається, що у вас немає віри, ви просто потопаете – пам'ятайте: якщо у вашому човні є Ісус, то вже є надія на Нього. Знайте, що

«...ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять, крила підіймуть, немов ті орли, будуть бігати – і не потямляться, будуть ходити – і не помучаться!»

Ісаї 40:31

У простій молитві з надією на Господа покличте Ісуса і Він не забариться!

Оксана Сухарина

Хай ще довго б'ються серця

Так важливо мати маму. Так добре, коли твоя мама жива. Приємно повертатися туди, де вона завжди тебе чекає. Але ти ж постійно у якихось клопотах – робота, поїздки, зустрічі, бесіди...

Тобі завжди ніколи. Намагаєшся розподілити свій час на всіх і все. Матері – хіба що коротко зателефонувати. Та й то лише у проміжку між іншими, більш важливими справами. Але якщо в цей момент на екрані висвітлюється чийсь номер, ти кидаєш мамі «зачекай, мені телефонують» і перемикаєшся на іншу лінію.

Та мати не обража-

ється. Вона радіє, що ти у неї є, що ти здоровий, що в тебе все гаразд. Їй достатньо лише почути твій голос. А якщо він ще й бадьорий – радість подвійна. Її погляд світлішає, невимовним почуттям цвіте усмішка, сльозами втіхи наповнюються очі, все єство оживає. Тож коли ти все-таки якимось знаходиш можливість уповільнити шалений ритм свого життя і вивратись на волю, аби на день-два завітати до рідного дому, мама не знає, де тебе посадити, що тобі дати, якими словами заговорити – небо готово прихилити. Її серце

тоді б'ється частіше...

Материнська любов... Вона безмежна, безумовна, найвірніша з усіх. Чию молитву найперше чує Бог? Хто серед дня і ночі, в спеку чи завірюху готовий стрімголов бігти на допомогу? Чи очі не втомлюються виглядати з далеких до-

ррі? Чия душа першою відчуває біль? Чиє серце здатне абсолютно все прощати? Хто готовий навіть віддати його, якщо це потрібно? Всевишній наділив матір такою силою любові, такою жертвенністю, більшою від якої є хіба що лише Його.

Олена Титаренко

ДО ФІНІШУ

що маєш, – зненавидиш гріх, викорениш зі свого життя всяке зло і сповниш серце любов'ю.

А що ти?.. Тобі просто ніколи подбати про душу, бо в постійних турботах добуваєш кропіткою працю щоденний харч. Завжди поспішаєш, аби наздогнати копійку, не задумуючись, що тратиш набагато дорожчу свою валюту – час. І навіть тоді, коли на твоєму столі уже є хліб з маслом, все одно не можеш віділити хвилинку для спілкування з Тим, Хто володіє вічністю. Бо тобі хочеться ще того і сього, та ще й так, аби вистачило дітям твоїм та внукам. Тому мусиш заробляти свої тлінні статки. І не помічаєш, що в якийсь момент це перестає бути просто роботою. Починається справжня гонитва за... Сам не знаєш, за чим. Завжди дишаєш комусь у спину. Переганяєш одного, а попереду вже інший. І цей марафон довжиною у життя виснажує. Постійно бачиш успішніших за себе, з усіх сил тягнешся до їхнього рівня, іноді підсвідомо заздрити їм і страждаєш. Щоб досягнути чогось більшого, змушений десь лукавити, когось обманювати, а то й іти по головах. Як і твій древній прабатько, хочеш стати трішки богом, тому берешся вирішувати чужі долі, судити інших і ставити свої печаті з помітками «добро» чи «зло». Де там тобі до любові?! Тієї, що не диктує умов, а лише милосердствує і довготерпить, що змушує зрікатися самого себе.

В погоні, на яку потратив свій вік, справді чимало встиг: і дім, як кажуть, збудував, і сина народив, і дерево посадив. Є ще багато й всього іншого. Але зараз, коли відчує, як стрімко наближаєшся до фінішу, раптом приходить усвідомлення, що з собою нічого з нажитого не забереши, тож перед Богом станеш нагий, голій як бубон. Скоротав вік, мов божевільний багатій, який, намарно спустивши свій капітал, зостався злиднем. Ти перерахував останній дріб'язок, що залишився від дорогоцінного скарбу, колись подарованого тобі Богом. І відчайдушно сподіваючись на прощення, віддаєш залишок життя – на порятунок своєї душі та підносиш в молитві до Господа своє смиренне серце:

«Отче Небесний! Я приходжу до Тебе в ім'я Сина Твого Ісуса Христа. Прошу Тебе: змилосердься наді мною, сердечно каюся і прошу, прости мої гріхи. Стань Господом мого життя, спаси мене від усякого зла. Я вірю, що Ти чуєш мою молитву і відповідаєш. Довіряю Тобі своє життя. Дякую за все! Амінь».

ІСТИННА І ФАЛЬШИВА ЛЮБОВ

Всі без винятку прагнуть того, щоб любити і бути любимими. Лю-

бов – це те, про що ми постійно думаємо, про що у всі часи пишуть поети, а співаки співають пісні. Ми бажимо такої любові, яка поглинуло б нас цілком і тривала бусе життя.

Мріємо про відносини, які не залежать від обставин, п Троблем зі здоров'ям чи роботою, таких міцних, як ланцюг, який неможливо розбити жодними ударами долі.

ФАЛЬШИВИЙ БЛИСК ЛЮБОВІ

Але чому любов так часто блищить фальшивим блиском? Іноді почуття любові призводить до заздрості, ревності, відчуження, самотності і навіть самогубства. Що є причиною цього? Чи можуть якісь стосунки виглядати як любов, але не бути нею? Виявляється, є величезна різниця між істинною любов'ю та тим, що ми помилково приймаємо за любов. Можливо, в цьому полягає причина стількох розбитих сердець у нашому світі.

Отже, існує два види любові – істинна та фальшива. Одна призводить до справжнього тривалого щастя і радості, а інша – саморуйнування і навіть смерті. Справжня любов ґрунтується на безкорисливості, коли всі думки, слова та вчинки спрямовані на благо того, кого любиш. Вона самовіддана і незмінна. Це любов за прикладом Ісуса Христа – готовність жертвувати заради того, кого любиш, всім,

у тому числі і собою.

Апостол Павло дає характеристики істинної любові:

«Любов – довготерпелива, любов – лагідна, вона не заздрить, любов не чваниться, не надимається, не бешкетує, не шукає свого, не поривається до гніву, не задумує зла; не тішиться, радіє правдою; все зносить, в усе вірить, усього надіється, все перетерпить. Любов ніколи не переминає...»

1 Коринтянам 13:4-8

Фальшива любов ґрунтується на егоїзмі, коли думки, слова та вчинки спрямовані на виконання власних потреб та бажань. «Сьогодні, зараз, негайно! А якщо ні, то я тебе ненавиджу». Пристрасть, похлітливості видається за любов.

ПОХІТЛИВІСТЬ

Прикладом такої любові є історія, описана в Біблії (*див. 2 Самуїла, 13 розділ*). У ній розповідається про Амнона, сина царя Давида, який «полюбив» свою сестру Тамар. Аммон перестав їсти і пити, схуд так, що одного разу друг спитав його: «...Чого то ти, царевичу, кожного дня такий пригнічений? Невже

мені не скажеш?» Аммон же йому: «Люблю Тамар, сестру мого брата Авесалома» (*2 Самуїла 13:4*). Здавалося б, його почуття було так сильне, що він не міг навіть їсти. Але наступні його дії виявилися вчинком далеко не люблячої людини: він, прикинувшись хворим, покликав Тамар до себе і зґвалтував її. «Після того Аммон зненавидів її велимоги либикою ненавистю, – ненависть, якою її зненавидів, була більша за любов, що почував був до неї, – і сказав їй: «Уставай! Геть звідси!» (*2 Самуїла 13:15*).

Фальшива любов націлена на негайне задоволення власних бажань і заради цього готова переступати через совість та будь-які принципи. Таку «любов» підсовує диявол, а потім стверджує: «справжніх стосунків не було – від любові до ненависті один крок». Диявол принизив це почуття до інстинктів, називаючи подібне «заняттям любов'ю».

ВСЕ І ЗАРАЗ

Фальшива любов не триває довго, вона тимчасова. Багато хто і не чекає чогось вічного, вони хочуть отримати все і зараз, а далі будь-що буде. Вона мінлива і залежить від багатьох факторів – від фінансів, від думок оточуючих. Вона недовговічна. Іноді ціннішими можуть стати друзі, захоплення, уподобання і навіть матеріальні цінності.

Справжня любов приходить від Бога, і вона не залежить ні від яких факторів – ні від зовнішності, ні від товщини гаманця, ні від моди. Вона незмінна. Така любов каже: «Навіть у думках я не думаю, що може бути ще хтось інший, крім тебе».

Вона здатна прощати, жертвувати, віддавати себе, дарувати радість коханій людині щодня, допомагати, дбати, захищати, співчувати. Це не тільки почуття, це любов в дії.

ЩО ПОТРІБНО ЧОЛОВІКОВІ ТА ЖІНЦІ

Чому ж насправді часто буває не так? Бажання отримувати набагато сильніше за бажання віддавати. Найчастіше чоловік прагне сексуального задоволення, жінка – матеріального благополуччя. І якщо обоє не одержують те, що хочуть, – виникають конфлікти, сварки. Звичайно ж, про любов у такому разі говорити не доводиться. Куди вона поділася? А чи вона колись була?.. Невдячність, невміння отримувати радість життя призводить до того, що людина радіє лише матеріальним речам, фізичним задоволенням: поспати, поїсти, розважитися, отримати сексуальне задоволення. Результат – розбиті сім'ї, нещасні долі.

Що ж робити? Молитися, щоб Бог навчив дарувати радість іншим більше, ніж ми її отримуємо від них, навчив бути безкорисливими, вірними.

Але здається, що в нашому суспільстві так жити не прийнято...

ХТО МОЖЕ НАВЧИТИ ЛЮБИТИ

Подібну любов можуть виявляти лише духовно зрілі люди, які знають Бога, які люблять Бога. Вони здатні давати більше, ніж отримувати, жити заради іншого. Між такими людьми виникають взаємини, результати яких – сім'я, що любить, де всі прикладають зусилля, щоб зробити інших членів сім'ї щасливими. Чоловік догоджує своїй дружині, бо любить її, і вона догоджує своєму чоловікові, бо любить його. У сім'ї – мир. І це спосіб життя, це суть їхньої особистості.

Щоб стати таким, необхідно приринути з Богом, прийняти Ісуса Христа у своє серце, відвідувати зібрання біблійної церкви, щоб глибше пізнавати Біблію і жити відповідно до Слова Божого.

ДЕНЬ «СВЯТОГО ВАЛЕНТИНА»

Історія свята дня «святого Валентина» бере свій початок від луперкалій стародавнього Риму.

Місце, де (наслідуючи легенду) вовчиця виходила Ромула і Рема (засновників Риму) вважалася у римлян святим. Щороку 15 лютого тут проводилося свято, зване Lupercalia (від латинського «лупро» вовчиця), під час якого в жертву приносилися тварини. З їхніх шкур виготовлялися бичі і, після бенкету, молоді люди брали бичі і виходили до міста бити жінок. Відповідно до «люстрованої історії Роду», написаної Вільямом М. Купером, головним атрибутом фестивалю Луперкалій були оголені чоловіки з ремнями з козячої шкіри в руках: проходять або пробігаючи повз жінок, вони «карали» їх цими ремнями; а жінки охоче підставляли себе, вважаючи, що ці удари дадуть їм плодючість та легкі пологи. Згодом це стало широко поширеним ритуалом, у якому брали участь навіть члени почесних родин Риму.

Наприкінці урочистостей жінки теж оголювалися. Свято Луперкалій завершувалося своєю лотереєю. Молоді дівчата поміщали записки зі своїми іменами у велику скриньку, а потім чоловіки витягували ці записки зі скриньки. Ді-

вчина, ім'я якої витягував чоловік, ставала його сексуальним партнером на цілий рік до наступного свята. Таким чином, цей фестиваль завжди асоціювався із вільним коханням та розпустою.

Ці свята були настільки популярні, що навіть тоді, коли багато інших язичницьких свят було скасовано з приходом християнства, це ще довгий час існувало. 494-го року папа Геласій I спробував змінити це язичницьке свято. З цього часу замість імен дівчаток скринька вже містила імена святих. За задумом папи, чоловіки і жінки повинні були тягнути з коробки записки з іменами святих і весь рік наслідувати життєвий шлях святого, ім'я якого вони витягли. Крім того, свято, яке прийшло на зміну Луперкаліям, було названо ім'ям так званого небесного покровителя – святого Валентина.

Приблизно у цей час з'являється легенда, покликаючи пояснити, чому святий Валентин заступається за закоханих. Відповідно до цієї історії, у 269-му році римський імператор Клаудіус II деркетом ухвалив, що протягом своєї військової служби солдати не повинні одружуватися. Він думав, що коли б солдат одружився, це зменшило б сили солдата і зґасило його відданість ім-

ператору. Молодий священник Валентин нібито, незважаючи на заборону імператора, таємно вінчав закоханих, за що був страчений за наказом імператора. Страта відбулася 14 лютого 269-го року.

Втім, достовірних історичних фактів, які б підтверджували це, немає. Насправді в той період у Римській імперії шлюб укладали відповідно до цивільних законів, а християни брали шлюб із благословення єпископа. Заборона на шлюб воїнів регулярної римської армії, яка існувала протягом 180 років, була скасована імператором Септимієм Севером ще у 197 році – ще до описуваних легендою часів.

Отже, міфологія сучасного світського святкування дня святого Валентина не має жодної спільності ні з фактами історії, ні з церковною традицією.

Такою є історія широко поширеного у світі дня «святого Валентина» – так званого дня всіх закоханих, а насправді – язичницького свята, що прикривається маскою любові та християнства. Святкувати цей день чи ні – вирішуйте самі. Але не забувайте про те, що справжня любов – це не почуття і не одержання в коханні, а готовність поступатися і йти на жертви заради дорогої та коханої людини.

У статті використані матеріали Вікіпедії

«Бог назвав мене Своїм сином»

Слава Ісусу Христу!

Дорогі друзі, мене звали Ярослав і я хочу розповісти вам про милості та добродійства Господні, які Він зробив у моєму житті.

Я народився та виростав у християнській сім'ї. Батьки з дитинства прививали нам, своїм дітям, любов до Бога, до Слова Божого, до молитви. Я ходив з батьками на церковні служіння та відвідував уроки у недільній школі. Пам'ятаю, якою радістю для батьків була наша участь у дитячих святкових програмах!

Роки йшли і я потроху почав відходити від Бога. У мене з'явилися друзі у дворі, з якими я робив багато неправильних речей. Я став обдурювати маму, не слухати батьків, ходив на служіння заради мами, хоча в моє життя прийшло вже багато зла і беззаконня.

Я відійшов від Бога, але Бог мене не залишав. За мене постійно молилися батьки і церква. Одного разу я потрапив до реабілітації. Лікарі сказали, що нічого не можуть вдіяти. Мене перевезли у іншу лікарню. Там якось погодилися взятися за мене і відкачали. Як тільки я вийшов звідти, то знову повернувся до попереднього життя.

Мій молодший брат також вирішив обрати гріховну дорогу. Я просив його не повторювати моїх по-

милок, не залишати Бога, але він не слухав моїх прохань. Брат зв'язався з кримінальним світом. Наркотики та погані вчинки привели його до в'язниці. Але навіть у в'язниці він продовжував погано поводитись, за що його посадили до одиночної камери.

Однак Бог не дав загинути моєму брату. Одної ночі мені зателефонувала мама і повідомила дуже радісну новину: «Твій брат покався!!! Там, у карцері, сам один він звернувся до Бога і покався!» Я дуже зрадів за брата, хоча сам був ще далеко від Христа. Я став на коліна і дякував Богу, що дав покаяння моєму молодшому брату, адже він чотирнадцять років потопав у гріху.

Мама часто дзвонила мені і нагадувала, що мені потрібно повернутись до Бога і до церкви. На той час я вже 16 років жив гріховним життям, був пов'язаний залежностями і чинив беззаконня. Мама не втрачала надію на моє покаяння, молилась і чекала на Божу милість над своїм домом.

Хоч я жив негідним життям, але маму я поважав. Я завжди старався відповідати на її телефонні дзвінки. Одного разу я веселився з друзями на квартирі. Подзвонила мама. Я підняв слухавку і вийшов до іншої кімнати. Мама сказала мені,

що була на служінні. На одній з молитов Бог сказав мамі, що дає мені останній шанс для покаяння. Якщо я втрачу цей шанс, то більше такої нагоди не буде. В ту мить у мені ніби перевернувся пісочний годинник: я почав плакати і казати Богу, що хочу Йому служити. Я ніби почув голос Бога, а не мами. Через деякий час повернувся до друзів у кімнату. Я їх дуже сильно любив, – то були для мене найкращі люди у світі. Коли ж повернувся, то відчув відразу до усього того, що там відбувалося. Я зненавидів той спосіб життя, який ми вели. Я хотів, щоб друзі пішли. Більше я не міг так жити. В моє життя повернувся Бог.

Згодом я прийшов у служіння. Хор співав пісню. Я відчував, що тут є Бог, мій люблячий Батько. Хор співав, а я ридав. Бог торкався моєго серця. Усі проповіді були, як для мене. Я був ніби на рентгені. Бог вказував на мої недоліки і говорив про любов, якою Він мене полюбив. Бог ніби перев'язував мої рани. Я почувався як блудний син. Я дуже сильно плакав. Вийшов з зібрання і пішов додому. Мені здавалося, що Бог веде мене за руку, як тато.

Вдома я почав читати Євангелію. Це були дивовижні миті, коли Бог говорив до мого серця через Своє Слово. Я розумів, що зробив багато

зла, але Бог не залишив мене у такому стані. Бог показав мені, що вихід є у Христі. Я отримав радість від того, що Бог прийшов мене спасти.

Якось у зібранні лунав заклик до покаяння. Я розумів, що то мене кличе Бог. Розум розумів, а ноги стали, як чавунні. Я не вийшов покаятись того дня. Але вже наступного служіння Бог через уста служителя знову закликав до покаяння. Я вийшов на середину і церква молилась за мене. Це був прекрасний момент у моєму житті. Бог назвав мене Своїм сином. Він звільнив мене від всіх залежностей. Він явив мені милість. Бог може зробити це і для тебе.

Ярослав Андрусик

«У НАШОМУ АВТО ВЖЕ НЕМАЄ МІСЦЯ...»

Найбільш важливою книгою світу – Біблія – каже, що людині прощається всякий гріх, окрім богозневаги на Святого Духа, тобто на Самого Бога, Творця Всесвіту. Іншими словами, люди, які чинять наругу над Всевишнім і не каються в цьому, отримують покарання. Адже Вседержитель посоромленим бути не може. Тож в історії людства відомо чимало випадків, коли Бог, пильнуючи над Своїм Словом, здійснював обіцяне.

Політик Танкредо ді Амейдо Невес, що наприкінці 1984 року балотувався на пост президента Бразилії, під час своєї виборчої кампанії самовпевнено пообіцяв: «Якщо я наберу 500 тисяч голосів своїх однопартійців, то навіть Сам Бог не зможе мене змістити з президентського поста!» Він набрав ці голоси, але приступивши до виконання своїх обов'язків не встиг: за день до інаугурації раптово захворів і був госпіталізований, а через місяць помер.

Історія океанського лайнера «Титанік» також промовиста. На прес-конференції з приводу закінчення будівельних робіт інженер, який побудував «Титанік», на запитання репортерів, наскільки безпечним буде його диво-корабель, з іронією в голосі відповів: «Навіть Бог не зможе його потопити!» Напевно, кожен знає, що трапилося з непопулярним «Титаніком».

Зневагою Господа відзначився популярний співак Джон Ленон. На піку своєї популярності (1966 рік) під час інтерв'ю провідному американському журналу він сказав: «Ісус був окей, але його ідеї занадто прості. Сьогодні біль-

ше відомі ми, аніж Він! Християнство зникне. Не потрібно спречатися: я правий, і майбутнє це доведе». Дуже скоро після проголошення такого зарозумілого вердикту Джон Ленон трагічно загинув. Якийсь психопат п'ять разів вистрілював у нього в упор, чотири кулі досягли цілі. Примітно те, що

той чоловік зробив це з метою відібрати популярність у знаменитого співака і прославитися на весь світ як його вбивця. Передчасна смерть спіткала і журналістку з Ямайки Хевітт. Після того, як вона заявила, що Біблія є найгіршою з коли-небудь написаних книжок, її незабаром

знайшли згорілою до невпізнання у власному автомобілі.

Дивовижна історія з таким же трагічним кінцем сталася у 2005 році в місті Кампінас, у Бразилії. Компанія молодиків напідпитку заїхала за своєю подругою. Схвильована мати дівчини провела її до автомобіля і, тримаючи за руку, з трепетом мовила: «Дочко, їдь з Богом, і нехай Він тебе береже». Але дівчина зухвало відповіла: «У нашому авто вже немає місця для Нього, хіба що Він залізе в багажник». Через кілька годин матері подзвонили і сказали, що автомобіль потрапив у жахливу автостаффу. Всі загинули. Поліція повідомила також, що легковик повністю знівечений, лише багажник залишився абсолютно не-

ушкодженим, що суперечить здоровому глузду. «Багажник зовсім легко відкрився, і в ньому виявили лоток яєць, жодне з яких не те що не розбилося, а навіть не тріснуло», – додав полісмен.

Отож, як визначні постаті, так і прості люди забували (а можливо, хтось і не знав), що не їм, а тільки Божему Сину Ісусу Христу дана найвища влада – влада над життям і смертю. Всі вони померли і навряд чи встигли перед смертю покаятись – відтак опинились у пеклі.

«Не обманюйтеся, – Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне»

Послання до Галатів 6:7

ДОРОГИЙ ГОСТИНЕЦЬ

У бабусиних вицвілих очах заіскрилися вогники. Натрудженими руками вона вкапливо дістала з кишені вузлик, де зберігається її мізерна пенсія. Голос бринить, а очі вибирають серед різноманіття цукерок ті, що ваблять найяскравішими барвами. До неї сьогодні несподівано завітала дочка з онуками. Повертаючись з відпочинку, вони не обминули батьківської оселі, а заїхали – лише на хвилину. Хіба може щось глибше зворушити серце жінки, як зустріч з рідними? І хоч як її спинали, переконуючи, що вона не встигне, бо автобус отот над'їде, вона не піддалася умовлянням і таки пішла до крамниці. Тепер, коли бабуся вибирає цукерки, її не цікавить ціна – купує найкращі, найсмачніші...

Зробивши свої покупки, я йду додому. На автобусній зупинці бачу вже знайому мені бабуся, вона стоїть однісінька, розгублена і засмучена. Її очі знову згасли. Внуки... Вони поїхали, не дочекавшись бабусиною гостинця та благословення. Старенька жінка ніби замерла, дивлячись в нікуди, а в руках – кульок з цукерками. Тепер вони нікому не потрібні, дарма що за них заплачено немало, як для пенсіонерки, ціну. Моє серце крається співчуттям. Я намагуюся підібрати слова, щоб утішити стареньку. Та вона мене випереджає: «Слава Богу, що хоч побачила їх...» Як же важливо нам, молодим, зрозуміти любов тих наших бабусь, їхнє палке бажання чимось порадувати нас, пригостити, щось купити, потішити. І як нам кінцею необхідно мати здатність проявляти чуйність та приймати таку сердечну їхню любов...

Євгенія К.

Ігор Москаленко

Хочу заміж... Але які мотиви?

інших. Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі!» (Філіп'янам 2:4, 5). А Мартін Лютер любив повторювати: «Хай жінка зробить так, щоб чоловік радів, приходячи додому. А чоловік нехай зробить так, щоб вона сумувала, бачачи, що він іде».

2 Не найкращий мотив – бажати заміжжя через невдоволення «підвішеним» станом: «кому потім буду потрібна?»

Так можна вийти за будь-кого, щоб жити з ким небудь, але погана компанія, лихе товариство (в особі такого ж супутника життя) псує добрі звичаї! (1Коринтянам 15:33). Як хтось сказав: «Ти зневажаєш золото – інший високо цінує; ти зневажаєш багатства – інший до них прагне; тобі по серцю спокій, лагідність, усамітнення – а йому подобаються багатослів'я і безсоромність: у такій розбіжності звичаїв яка може бути згода? Більше того, у такого розуму розбещений,

тому він має демонську хитрість вкрадатися в уми інших і викривлювати їх поняття, а за поняттями і життя». Тому дивися, щоб тобі не виявитися ошуканою!

3 Статеве дозрівання – не головна причина, щоб мати сім'ю.

Статеве дозрівання – одна з численних причин, з яких дівчина прагне знайти чоловіка, як каже Біблія: «А як думає хто про дівчину свою, що соромно, як вона переросте, і так мала б лишатись, нехай робить, що хоче, не згрішить: нехай заміж виходять» (1Коринтянам 7:36). Але не потрібно виходити заміж тільки тому, що твій організм досяг біологічної зрілості.

4 Будь розумна при виборі супутника, врахуй його недоліки.

Буває, дівчині хлопця закрутить голову, і вона бачить у своєму кавалері одні плюси, але не помічає те, що він, крім властивої залишальної галантності, здатний на не-

контрольований гнів, патологічні ревнощі. Або що він – чемпіон світу з просиджування в інтернеті і абсолютно не навчений допомагати по дому. Не всі недоліки спливають до того, як даєси надягти обручку на свій палець. Недоліки супутника життя часом залишаються із ним протягом усього життя.

Отже, терпіти їх теж доведеться все життя. А куди подітися? Тому, постарайся все ж таки краще дізнатися про свого обранця, щоб розглянути не тільки приємну сторону його характеру, а й неприємну також. Таке розпізнавання – «робочий момент» в ухваленні важливого рішення на все життя.

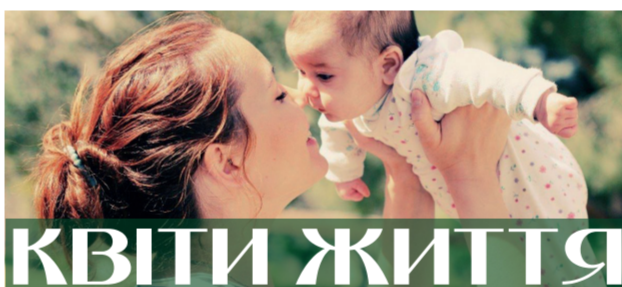
5 Ніколи не виходь заміж із ставленням: «я на тебе вплину».

Не факт, що вплинеш. Святе Письмо говорить протилежне: «До чужого ярма не впрягайтесь з невірними; бо що спільно між праведністю та беззаконням, або яка

спільність у світла з темрявою?» (2Коринтянам 6:14). Змінювати характер чоловіка під свій смак – значить, спочатку ставити йому планку і, поки він її не взяв, мучитися невдоволенням. Але «покликан на Бог до миру» (1Коринтянам 7:15).

6 І останнє: виходь заміж за того, хто щиро любить Ісуса Христа.

Якщо ти – відроджена християнка, то виходь заміж за християнина. У вас буде одна мета, єднання в душі, душі та тілі. Але зверни увагу, що Біблія вчить виходити заміж за того, хто в Господі, а не за того, хто просто іноді ходить в зібрання церкви, прикидається віруючим, може зрідка поспілкуватися на духовні теми... Шукай людину, яка народжена згори і щиро любить Христа або чекай, коли твій обранець увірує в Христа, а потім вже пов'яжуй з ним своє життя узами шлюбу.

КВІТИ ЖИТТЯ

Хоч за вікном ще зовсім не весняна погода, в нашому домі вже давним-давно живе весна. Весна в усмішках, весна в перших вимовлених звуках, в ніжності погляду, в усій атмосфері нашого сім'ї. У нас дівчинка! Не перестаю захоплюватися тим, настільки наш Бог великий, турботливий і як Він любить нас радувати, здійснюючи наші мрії – мрії, які ми довгий час могли виношувати в нашому серці, в наших думках. Переді мною – Боже чудо, живе, маленьке, дуже гарне і, вже помічно, неймовірно розумне. Ще зовсім недавно його в нашому домі не було, але вже давно воно жило в моїх мріях, у моєму серці. А тут раз – і з'явилося на світ. Це чудо зародило в моєму серці якісь зовсім нові, раніше не знані мені відчуття і почуття. Косички, квіточки, платячка, туфельки, ляльочки – все це неймовірно приємні спогади з мого дитинства. І зараз я знову можу в них зануритися, дивлячись на свою маленьку копію, яка знаходиться поруч зі мною. Як прекрасно вкотре поринути у те далеке дитинство і вже разом зі своєю донечкою заново пережити безліч приємних і радісних моментів безтурботної пори!

Вже виховуючи двох чудових синочків, я завжди хотіла мати і дівчинку. Бо мріяла про це, здається, з самого дитинства. Мріяла про грудочку ніжності, жіночності, ласки. Плекала силу-силенну думок та ідей, як цій живій грудочці подарувати увагу, прикупити гарненьких речей, придбати малесенькі заколочки і, головне, як оточити її турботою, любов'ю та теплом. Уявляю, до якої міри серце Творця було переповнене чуйністю, лагідністю і любов'ю, коли Він творив моє диво. Адже це Він продав усе надзвичайно витончене й досконале, коли форму-

вав доцю в моєму лоні. «Ти виткав мене в утробі матері моєї...» – так шанобливо дякує Творцю за своє народження цар Давид. Згодна зі словами псаломспівця на всі сто відсотків. Саме Господь від початку моєї мрії і далі супроводжував появу нашого чуда на світ. Коли Господь вкладає мрію в серце, Він благословляє і здійснення цієї мрії. Мені, як мамі, приємно спостерігати за тим, як у житті моєї донечки та моїх синочків звершується Божий план.

Моє маленьке чудо майже від самого народження тішить нас своїми посмішками. Особливо коли спить. Тоді вона часто радісно сміється вголос, і мені думается, що коли Господь творив її в мой утробі, вона переживала щось неймовірно прекрасне і зараз воно приходить спогадами у її дитячі сни. Мені теж було б цікаво зануритися в ті сни, які бачить моє чудо. Ця маленька квіточка – красива, ніжна, ароматна – дарує стільки позитиву нашій родині, що я не можу описати словами. У такі моменти просто дякую моєму Господу за неї. Дякую та молю Його про милість для моєї крихітки. Бо переконана, що молитви матері – це головне добриво для плодотворного ґрунту, на якому зростають наші найкращі та найдорожчі квіти. Так, діти – квіти життя. Який глибокий зміст мають ці слова! Наше насіння проростає в нове життя, і від нас залежить, чи будуть наші сини і дочки розквітати, духмянити та пахнути.

Час іде, дітки дорослішають. Дивлячись на старших, усвідомлюю, що вони дуже швидко ростуть, один за одним залишаючи позаду моменти безтурботного дитинства. Насолоджуюся такими миттєвостями, бо з них і складається життя. Іноді навіть хочеться, щоб дітлахи якнайдовше залишалися маленькими, аби їх обіймати, цілувати, ділити з ними моменти радощів і невдач, спільно шукаючи з них вихід. Як добре, що існує продовження нашого життя на землі – в дітях. Вони – наша спадщина. Як прекрасно, що ми можемо сіяти в них радість, ласку, піклування і бачити, як наша любов живить і напуває ці безцінні квіти нашого життя!

Про неправду

Якщо вірити даним опитувань, дорослі люди обдурюють у середньому двічі за день. Причому щира правдивість багатьма приймається за наївність, патологію, відсутність делікатності у спілкуванні. З позиції Біблії неправда – є один із гріхів, який потрібно викоринувати із серця людини.

Неправда – це навмисне спотворення правди. Вона може бути і словом, і дією, і всім життям. У світі неправда допомагає вживати, дає якісь бонуси при спілкуванні, веденні бізнесу, громадській та політичній кар'єрі, а також приховує помилки, провини, злочини, гріхи, є виявом боягузства або професійною звичкою. Але з погляду вічності та заповідей, даних Богом людям, усяка неправда – це безумовний гріх (1 Івана 5:17).

Брехлива людина не тільки шкодить оточуючим, а й самій собі. Вона втрачає довіру та повагу, а довіра є сполучною ланкою людей. Чим більше неправди, тим менше довіри, тим швидше розпадаються сім'ї, суспільство, організації та навіть цілі держави.

РІЗНІ ФОРМИ НЕПРАВДИ:

Містифікація – вигадка, яка не відповідає дійсності (наприклад, фотографії НЛО).

Фальсифікація – предмет, річ, що видається за справжню (підробка). Існують фальшування і більшого масштабу – історичні, наукові, релігійні.

Симуляція – людина зображує емоції, які в даний час не відчуває.

Підміна понять – справжня інформація тлумачиться неправильно або помилково інформацією, видається за правду (часто використовується в засобах масової інформації).

Лестоці – приписування з корисливою метою комусь якихось переваг, які той не має.

Неправда «доброго тону», делікатна неправда – робить комплімент людині, коли насправді так не думаєш.

Підтасовування фактів – приховування важливої інформації таким чином, щоб той, хто слухає, додумав її у вигідному для себе напрямку.

Наклеп – поширення свідомо неправдивої інформації про когось.

Блеф – у того, хто говорить, нібито є те, чого насправді немає.

Перебільшення (применшення) – коли якесь чи кількість не відповідає дійсності.

Введення в оману – набір аргументів, що приводять слухача до «вірного» рішення на користь того, хто говорить.

Двозначність – маніпулювання інформацією, що водночас містить у собі правильне і неправильне твердження (часто використовуються політиками).

Самообман – самовпевненість у тому, що брехлива інформація вірна.

Замовчування – приховування правди.

Спотворення – повідомлення помилкової інформації.

Згушення фарб – перебільшення з метою привернути увагу, наприклад, до своєї особи.

Порожні обіцянки – спроба приховати свою неспроможність.

Самозванство – видавання себе за іншу особу, реально чи вигадану.

Плагіат – порушення авторських прав, що полягає у приспичуванні собі відкриття, винаходу чи художнього твору (літературного, образотворчого, музичного), зробленого іншою особою.

Дитяча неправда – специфічний віковий вид неправди, що полягає у видаванні дитими своїх фантазій за дійсність.

Безсоромна, нахабна неправда – твердження, хибність якого очевидна не лише тому, хто його висловлює, а й усім зацікавленим особам.

Недоговорення – ситуація, в якій той, хто говорить, повідомляє ряд фактів, але приховує найголовніший з них, дозволяючи іншій стороні

прийти до помилкового висновку.

Лжесвідчення – недостовірні висловлювання людини, яка особисто дає свідчення в суді під присягою.

Клятвoporушення – порушення людиною даної нею обіцянки, скріпленої урочистою клятвою, присягою (йдеться про неправду під присягою), чи порукою третьої особи, покликаної як свідка клятви.

Жартівлива неправда – неприхована неправда, яка є частиною жарту, що зазвичай очевидно всім учасникам спілкування.

Неправда через свідоме використання застарілої інформації.

Неправда через двозначність інформації – вид введення в оману, при якій інформація дається в неоднозначній формі, що допускає більш ніж одне тлумачення, при цьому лише одне з можливих тлумачень є вірним. Іноді не сприймається як неправда, оскільки у повідомленій інформації міститься правильна відповідь. Проте, найчастіше двозначне повідомлення побудовано в такий спосіб, що підшоухує слухача до вибору хибного тлумачення.

Неправдиве спростування –

заміна вірної інформації свідомо неправдивою.

Ісус Христос пояснив, що хто є головний неправдомовець. Це – диявол.

«Він був душолюб споконвіку, і в правді не встояв, бо правди нема в нім. Як говорить неправду, то говорить за свого, – бо він неправдомовець і бутько неправди»

Івана 8:44

Тому кожна людина, яка говорить неправду, має батьком диявола, який звів цих людей.

У Біблії сказано, що доля всіх неправдомовців, у тому числі і диявола, в озері, що горить огнем та сіркою, а це – друга смерть! (Об'явлення 20:10; 21:8). Тому кожен, кого Боже слово докоряє в якійсь неправді, хто не хоче вічної погібелі в озері вогню та сірки, мав би задуматись над своєю вічністю. Господь не хоче смерті грішника, але пропонує йому зробити правильний вибір – покаятися у своїй неправді, отримати прощення від Господа Ісуса Христа і надалі чинити тільки правду.

«Як було за днів Лотових...»

«І вас, що мертві були через ваші провини й гріхи, в яких ви колись проживали за звичаєм віку цього... чинили волю тла й думок і з природи були дітьми гніву, як і інші, – Бог оживив»

Ефесянам 2:1, 5

У цьому ж Посланні Павло продовжує: «... вони запаморочені розумом, відчужені від життя Божого за неумцтво, що в них, за ствердість їхніх сердець, вони отупіли й віддалися розпутті, щоб чинити всяку нечисть із зажерливістю. Але ви не так пізнали Христа... щоб відкинути, за першим поступованням, старого чоловіка, який зотліває в звабливих пожадливостях... і зодягнутися в нового чоловіка, створеного за Богом у справедливості й святості правди» (Ефесянам 4:18-24). Тут апостол Павло говорить про духовне перетворення. Кожній людині необхідно це чудесне навернення. Навернення, яке включає в себе покаяння, прощення і відвернення від колишнього способу життя.

У світлі того, що говорить апостол Павло, неможливо погодитися з ідеєю про те, що оскільки Бог є любов, то Він прийме будь-які відхилення в людській поведінці. Очевидно, соціальний тиск, який змушує приймати те, що заборонене Біблією, – це ознака кінця. Відверта пропаганда гомосексуалізму і твердження, що це просто «інший вид сексуальної орієнтації», свідчить про те, що ми живемо в останні дні...

УВАГА! Ми в небезпеці!

Над океаном вибухає літак – усі пасажери гинуть. Летить під укїс автобус – 60 смертей. Терористичний акт – загиблі. Війни, епідемії, непередбачувані катаклізми, які забирають життя... Небезпеки підстерігають нас буквально на кожному кроці! Нам треба рятуватись? Тепер уявіть собі: завтра о 10 годині з Вами відбувається нещастя, і Ви вмираєте. Адаже це цілком можливо. Де Ви тоді будете об 11 годині? Що буде з Вами тоді? Чи думали Ви про це колись?

Розкажу Вам невелику історію. Один молодий хлопець прийшов до свого старого дідуся і каже йому:

— Дідусю, привітай мене! Я отримав атестат про закінчення школи!

— Чудово, – відповів дідусь, – скажи мені, що ти хочеш далі робити?

— Далі, – каже юнак, – далі я вчитимуся, я хочу стати юристом.

— Добре, – сказав дідусь, – а що потім?

— Потім я стану головним суддею нашого району.

— Добре, – сказав дідусь, – а що потім?

— Так, а потім я, мабуть, стану великою людиною, головою обласного суду чи першим прокурором.

— А потім?

Юнак почав нервувати, – потім я, колись зістарюся, піду на пенсію.

— Добре, – сказав дідусь, – а що потім?

— Ну, тоді я переїду в гарну місцевість, побудую будиночок і розводитиму суніцю.

— Добре, – сказав дідусь, – що потім?

— Дідусю, про те, що буде після смерті, ніхто не знає!

— Це не так, мій хлопчику, є Той, Хто точно знає, що буде після смерті, це Ісус. І Він сказав:

«Просторі ворота й широка дорога, що веде до погібелі, – і нею багато-хто ходять. Бо тісні ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя, – і мало таких, що знаходять її!»

Матвія 7:13, 14

Після смерті буде Божий суд. І можна навіки загинути або спастися.

Я маю Вам сказати, що недостатньо будувати життєві плани до гробової дошки. Потрібно запитати, а що буде потім? Якщо тобі потрібно відремонтувати пару черевиків, ти йдеш до шевця! Але якщо твій автомобіль зазнав аварії, то ти йдеш не до шевця, а до автослюсаря.

Тобто завжди ми звертаємось до фахівця. А якщо ми хочемо знати, що буде після смерті, то чи будемо звертатися до першого, хто нам попався, або будемо покладається на свої власні похмурі думки? Чи не слід нам з цим важливим питанням звернутися до фахівця? А це – Син Божий, Який прийшов із іншого світу. Він помер на хресті та воскрес. Він знає Свою справу. І Він сказав: „Ти можеш потрапити до пекла! Або ти можеш потрапити на небо!“ І якщо 25 професорів мені сьогодні доводитимуть, що зі смертю все закінчується, то і тоді я скажу: «Я глибоко поважаю ваші високі звання, але ви не фахівці цієї справи. Ви ще не були на небі. Але я знаю Одного, Хто там був і є: Ісуса. І Він говорить про це інакше».

Люди зараз живуть на свій страх і ризик, ніби зі смертю все скінчене, або ніби само собою зрозуміло, що потраплять на небо, якщо в дитинстві їх хрестили і після смерті над їхнім мертвим тілом проведуть обряди і церемонії в церкві. Пекло кишитиме такими людьми! Більше того, один священик поділився зі мною своєю думкою: пекло буде забите священниками.

Чи Ви розумієте, що перебуваєте в гострій, серйозній небезпеці? Усі ми рано чи пізно постанемо перед Божим судом. Тому, поки є час, найперше і найважливіше, що має зробити кожна людина, – це примиритися з Богом. Бог «довготерпить, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каєття» - 2 Петра 3:9.

АЛКОГОЛЬ І ЙОГО НАСЛІДКИ

Робити алкоголь люди навчилися ще з давніх часів. Брили посудину і наливали в неї виноградний сік, потім дріжджові бактерії, а дріжджі дуже великі ласуни, вони поїдали цукор. Під мікроскопом добре видно, як це робиться. Бактерії при цьому виділяють етиловий спирт. Тому алкоголь є не що інше, як сеча дріжджових бактерій чи екскременти. І коли концентрація цих екскрементів досягає 11%, як будь-який живий організм, вони (бактерії) у своїх фекаліях захиляються та гинуть. Якщо це пійло відразу розливають по пляшках, це називається воно – сухе вино ординарне. А якщо два роки відстоюють, відіжджують трупи загиблих бактерій і зливають тільки рідину, то це вже називається воно сухе марочне – і коштує вдвічі дорожче.

Дуже багато людей, особливо дітвата, люблять шампанське. А як робиться воно, не знають. Шампанське роблять наступним оригінальним способом. Беруть товстошкіну пляшку та заливають туди п'ять видів виноградного соку, основний сорт винограду – шампань. Запускають дріжджі та тимчасово ці пляшки закривають спеціальними дерев'яними корками. У підвалі поміщують у спеціальній витриті отвори. Ці штольні опечатують. Там цілий рік температура плюс 14 градусів. І два роки у повній темряві бактерії переробляють цукор у це саме зілля. Через два роки штольні відкривають та закочують туди потужний прожектор. Включають світло. Від несподіванки бактерій прохолодне пронос, вони виділяють багато газу та гинуть. Якщо вам ще перепаде фужер цього шампанського, і вдарите у ніс газу, то згадайте, що це прощальний привіт від бактерій, що вмерли.

Без розуму

Чому людина від алкоголю п'яніє? Як ми розглянули вище, у корі головного мозку відмирають клітини, нормальна робота порушується і людина п'яніє. Процес алкогольного сп'яніння відбувається у різних людей по-різному. В одних руйнується потилична частина, і їх починає хитати. В інших ушкоджується моральний центр – про робиться воно, не знають. Шампанське роблять наступним оригінальним способом. Беруть товстошкіну пляшку та заливають туди п'ять видів виноградного соку, основний сорт винограду – шампань. Запускають дріжджі та тимчасово ці пляшки закривають спеціальними дерев'яними корками. У підвалі поміщують у спеціальній витриті отвори. Ці штольні опечатують. Там цілий рік температура плюс 14 градусів. І два роки у повній темряві бактерії переробляють цукор у це саме зілля. Через два роки штольні відкривають та закочують туди потужний прожектор. Включають світло. Від несподіванки бактерій прохолодне пронос, вони виділяють багато газу та гинуть. Якщо вам ще перепаде фужер цього шампанського, і вдарите у ніс газу, то згадайте, що це прощальний привіт від бактерій, що вмерли.

Що ж відбувається із цими вбитими клітинами? Ці клітини – людська тканина. Оскільки температура під черепом – 36 градусів, вони починають гнити, розкладатися. Ось ці гниучі клітини і є причиною головного болю з похмілля.

Але щоб клітини, що гниють, не отруїли головний мозок зовсім, організм змушений закачувати під череп велику кількість рідини, яка і тисне зранку на голову. Ця рідина розчиняє загиблі клітини і вранці через сечостатеву систему зливає їх у каналізацію. Тут вірний і абсолютно точний науковий афоризм: «хто п'є вино та пиво, той мочиться власними мізками». Багато вип'єш – багато зіллеш, мало вип'єш – менше зіллеш. Але зіллеш у будь-якому випадку, тому що така природа цієї наркотичної отрути.

Які ще є механізми руйнування організму алкоголем?

Існує прямий механізм руйнування клітин. Етиловий спирт – універсальний розчинник. Особливо добре розчиняє жири. Але ж оболонка клітин людини переважно складається із жирів. Молекула спирту взаємодіє з молекулою жиру та нейтралізує її. Внаслідок цього клітину атакує погана екологія, шлаки, інші молекули алкоголю. Ви скажете: у нас мільярди клітин, чого нам боятися. Згоден. Але в організмі цієї руйнації давно відомий. Механізм дуже простий. Потрапляючи у кров, алкоголь ушкоджує еритроцити, знімаючи негативний електричний заряд. І замість того, щоб відштовхуватися, вони починають злипатися. Але якщо для великих судин це склеювання особливо небезпечно не становить, в судинах мозку ситуація зовсім інша. Людський мозок складається з 15 мільярдів клітин – нейронів. Кожну клітину живить кров'ю свій мікрокапіляр. Він настільки малий, що

НАЙПОТУЖНІША ЗБРОЯ

Немає в організмі жодного органу, який не руйнувався б алкоголем, але найсильніші зміни відбуваються у головному мозку. Тому що саме там ця отрута має властивість накопичуватися. З кухлем пива, вина чи горілки спирт всмоктується у кров, і в людини починається інтенсивний процес руйнування кори мозку.

Механізм цієї руйнації давно відомий. Ви скажете: у нас мільярди клітин, чого нам боятися. Згоден. Але в організмі цієї руйнації давно відомий. Механізм дуже простий. Потрапляючи у кров, алкоголь ушкоджує еритроцити, знімаючи негативний електричний заряд. І замість того, щоб відштовхуватися, вони починають злипатися. Але якщо для великих судин це склеювання особливо небезпечно не становить, в судинах мозку ситуація зовсім інша. Людський мозок складається з 15 мільярдів клітин – нейронів. Кожну клітину живить кров'ю свій мікрокапіляр. Він настільки малий, що

Чому людина від алкоголю п'яніє? Як ми розглянули вище, у корі головного мозку відмирають клітини, нормальна робота порушується і людина п'яніє. Процес алкогольного сп'яніння відбувається у різних людей по-різному. В одних руйнується потилична частина, і їх починає хитати. В інших ушкоджується моральний центр – про робиться воно, не знають. Шампанське роблять наступним оригінальним способом. Беруть товстошкіну пляшку та заливають туди п'ять видів виноградного соку, основний сорт винограду – шампань. Запускають дріжджі та тимчасово ці пляшки закривають спеціальними дерев'яними корками. У підвалі поміщують у спеціальній витриті отвори. Ці штольні опечатують. Там цілий рік температура плюс 14 градусів. І два роки у повній темряві бактерії переробляють цукор у це саме зілля. Через два роки штольні відкривають та закочують туди потужний прожектор. Включають світло. Від несподіванки бактерій прохолодне пронос, вони виділяють багато газу та гинуть. Якщо вам ще перепаде фужер цього шампанського, і вдарите у ніс газу, то згадайте, що це прощальний привіт від бактерій, що вмерли.

Що ж відбувається із цими вбитими клітинами? Ці клітини – людська тканина. Оскільки температура під черепом – 36 градусів, вони починають гнити, розкладатися. Ось ці гниучі клітини і є причиною головного болю з похмілля.

Але щоб клітини, що гниють, не отруїли головний мозок зовсім, організм змушений закачувати під череп велику кількість рідини, яка і тисне зранку на голову. Ця рідина розчиняє загиблі клітини і вранці через сечостатеву систему зливає їх у каналізацію. Тут вірний і абсолютно точний науковий афоризм: «хто п'є вино та пиво, той мочиться власними мізками». Багато вип'єш – багато зіллеш, мало вип'єш – менше зіллеш. Але зіллеш у будь-якому випадку, тому що така природа цієї наркотичної отрути.

Чому людина від алкоголю п'яніє? Як ми розглянули вище, у корі головного мозку відмирають клітини, нормальна робота порушується і людина п'яніє. Процес алкогольного сп'яніння відбувається у різних людей по-різному. В одних руйнується потилична частина, і їх починає хитати. В інших ушкоджується моральний центр – про робиться воно, не знають. Шампанське роблять наступним оригінальним способом. Беруть товстошкіну пляшку та заливають туди п'ять видів виноградного соку, основний сорт винограду – шампань. Запускають дріжджі та тимчасово ці пляшки закривають спеціальними дерев'яними корками. У підвалі поміщують у спеціальній витриті отвори. Ці штольні опечатують. Там цілий рік температура плюс 14 градусів. І два роки у повній темряві бактерії переробляють цукор у це саме зілля. Через два роки штольні відкривають та закочують туди потужний прожектор. Включають світло. Від несподіванки бактерій прохолодне пронос, вони виділяють багато газу та гинуть. Якщо вам ще перепаде фужер цього шампанського, і вдарите у ніс газу, то згадайте, що це прощальний привіт від бактерій, що вмерли.

Володимир Жданов, професор

ВАЖЛИВО МАТИ ОСОБИСТІ СТОСУНКИ З БОГОМ

Особисті взаємини з Богом починаються з тієї миті, коли ми усвідомлюємо свою потребу в Ньому, визнаємо, що ми – грішники, та з вірою приймаємо Ісуса Христа як Спасителя. Бог, наш Небесний Отець, бажає бути поруч і мати відносини з нами. Перед тим, як Адам згрішив в Едемському раю (*Буття, розділ 3*), і він, і Єва знали Його на близькому, особистому рівні. Вони ходили з Ним у саду та спілкувалися безпосередньо. Але через гріх були відокремлені від Бога, а з ними і ми. Багато людей не знають, не розуміють або не вважають важливим той факт, що Ісус приніс нам прекрасний дар – можливість провести вічність із Богом, якщо ми повіримо в Нього.

«Адже заплата за гріх – смерть, а Божий дар благодаті – вічне життя в Ісусі Христі, нашому Господі»
Римлянам 6:23

тут і далі – сучасний переклад Українського Біблійного Товариства). Бог став людиною в Особі Ісуса Христа, щоб узяти на Себе наш гріх, бути розп'ятим, а потім воскреснути,

доводячи Свою перемогу над гріхом і смертю.

«Тож немає тепер жодного осуду тим, які в Ісусі Христі ходять не за тілом, а за Духом»
Римлянам 8:1

Якщо ми приймаємо цей дар, то очищаємося перед Богом і можемо відновити взаємини з Ним.

Мати особисті стосунки з Богом означає, що ми приймаємо Його у своє повсякденне життя. Ми маємо молитися Йому, читати Його Слово й роздумувати над ним, аби краще пізнати Бога. Нам слід просити в Бога мудрості (*Якова 1:5*), що є найбільшою цінністю, якою ми лише можемо володіти. Ми маємо просити Його в ім'я Ісуса (*Івана 15:16*). Ісус – це Той, Хто любить нас настільки, що віддав Своє життя за нас (*Римлянам 5:8*), і Він є «мостом» між нами та Богом-Отцем. Святий Дух був даний нам як порадник.

«Якщо любите Мене, ви будете дотримуватися Моїх заповідей. І Я попрошу Отця, і дасть вам іншого Утішителя, щоб навіки перебував з вами, – Духа Істини, Якого світ не може прийняти, бо не бачить Його і не знає Його. А ви знаєте Його, бо Він при вас перебуває, і у вас буде Він»
Івана 14:15-17

Ісус це сказав перед Своєю смертю, і після цього Святий Дух став доступним для всіх, хто щиро прагне Його отримати. Він мешкає в серцях віруючих і ніколи їх не залишає. Він

дає нам поради, навчає істині та змінює наші серця. Без Божого Духа ми би не мали можливості боротися зі злом і спокусами. Але оскільки ми маємо Його, то починаємо приносити плоди, дозволяючи Духові контролювати нас: любов, радість, мир, довготерпеливість, ласкавість, доброту, віру, лагідність і стриманість (*Галатам 5:22, 23*).

Ці особисті стосунки з Богом не настільки важко знайти, як може здаватися, і для цього не існує жодної таємничої формули. Як тільки ми стаємо дітьми Божими, то отримуємо Святого Духа, Який починає діяти в наших серцях. Ми маємо невпинно молитися, читати Біблію та приєднатися до біблійної церкви – всі ці складові допоможуть нам зростати духовно. Віра в те, що Бог допоможе нам пройти через кожен день, і в те, що Він – наш захисник, є шляхом до налагодження відносин із Ним. Хоча ми можемо й не побачити негайних змін, але почнемо помічати їх з часом, і всі істини стануть зрозумілими.

м. Перемишляни, вул. Липова алея, 11а
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ, СУБОТА – 19⁰⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "БЛАГОДАТЬ"
м. Куликів, вул. Мазепи, 38
НЕДІЛЯ – 11⁰⁰
ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19³⁰
СУБОТА – 19⁰⁰

м. Белз, вул. Міцкевича, 31
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18³⁰
СУБОТА – 18⁰⁰

м. Соснівка, вул. Лісна, 5а
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

м. Стебник, вул. Трускавецька, 16/1
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

м. Миколаїв, вул. Болоня, 24
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "ВІФЕЗДА"
м. Буськ, вул. Буського Братства, 6
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

ЦЕРКВА ХВЄ смт. Шкло
НЕДІЛЯ – 11⁰⁰ та 18⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

м. Ходорів, вул. Шевченка, 102
НЕДІЛЯ – 11⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

м. Турка, вул. Івана Франка, 35
тел. 0685000159
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 19⁰⁰
ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰
СУБОТА (дитяче) – 15⁰⁰

м. Дрогобич, вул. Стрийська, 431
тел. 0983027696
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

м. Рава-Руська, вул. Львівська, 144
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 17⁰⁰
СЕРЕДА – 19⁰⁰(зим. час), 20⁰⁰ (літ. час)

м. Сокаль, вул. Героїв УПА, 19В
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

Запрошуємо на служіння:

ЦЕРКВА ХВЄ "ЖИВА НАДІЯ"
м. Львів, вул. Папарівка, 1
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
ПОНЕДІЛОК (мол. молитва) – 19⁰⁰
ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰
СЕРЕДА (молитва) – 10⁰⁰
ЧЕТВЕР (молодіжне) – 18³⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "ВІФАНІЯ"
м. Львів, вул. Жовківська, 8
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
ПОНЕДІЛОК (молодіжне) – 19⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "ЖИТТЯ"
м. Львів, вул. Черемшини, 2
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "ВІФЕСДА"
м. Львів, вул. В. Великого, 4
НЕДІЛЯ – 11⁰⁰
П'ЯТНИЦЯ – 18³⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "ВОСКРЕСІННЯ"
м. Львів, вул. Пекарська, 59
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ, СУБОТА – 18⁰⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "ГОЛГОФА"
м. Львів, вул. Скрипника, 2а
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
СЕРЕДА – 19⁰⁰
ЧЕТВЕР – 18³⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "ВОСКРЕСІННЯ"
м. Борислав, вул. Т. Шевченка, 97
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 17⁰⁰
СЕРЕДА, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

м. Борислав, вул. Весняна, 10
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
ПОНЕДІЛОК, ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

м. Червоноград, вул. Ключівська, 18а
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 18³⁰

м. Новояворівськ, вул. Т. Шевченка, 7а
НЕДІЛЯ – 11⁰⁰ та 18⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

смт. Новий Яричів, вул. Незалежності, 51
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 16⁰⁰
ЧЕТВЕР – 18⁰⁰
СУБОТА – 19⁰⁰

м. Великі Мости, вул. Шевченка, 28
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 18³⁰

м. Жовква, вул. Б. Хмельницького, 29
НЕДІЛЯ – 10³⁰
СЕРЕДА – 19⁰⁰
П'ЯТНИЦЯ – 18³⁰

м. Бібрка, вул. Шкільна, 5
НЕДІЛЯ – 11⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

м. Красне, вул. Залізнична, 8
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 17⁰⁰
П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰
СУБОТА – 18⁰⁰

с. Жовтанці, вул. Куликівська, 29
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 20⁰⁰

с. Татаринів, вул. С. Бандери, 19
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 18⁰⁰

с. Малі Підліски, вул. Південна, 15а
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 17⁰⁰
П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

м. Золочів, вул. Об'їзна, 1
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

с. Черчик
НЕДІЛЯ – 11⁰⁰ та 18⁰⁰
П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

м. Яворів, вул. Лесі Українки, 41
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19⁰⁰

с. Бортків
НЕДІЛЯ – 10³⁰
ЧЕТВЕР – 20⁰⁰

Ви можете слухати християнські проповіді на Ютуб-каналі
«Львівське Обласне Об'єднання УЦХВЄ»

Від редакції

Шановні читачі! Якщо у Вас є цікаві, змістовні матеріали (проповіді, статті, вірші), які принесуть духовне збагачення читачам, або є бажання поділитися своїми свідченнями – розкажіть про милості Божі, явлені у Вашому житті, просимо надсилати таку інформацію на електронну адресу: ev16@ukr.net, або на адресу редакції нашої газети. Ваші матеріали будуть опубліковані в одному з випусків газети.

"Тексти цього видання містять імена Бога та назви святих місць. Тому прохання ставитися до газети з повагою і не використовувати в неналежних цілях."

Рясних Вам Божих благословінь!

Газета друкується за рахунок добровільних пожертвувань та розповсюджується безкоштовно.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Адреса редакції: м. Львів, вул. Папарівка, 1, 79019.

Віддруковано: ТЗОВ "Видавничий дім "Молода Галичина"
Реєстраційне свідоцтво: ЛВ 1230/484 р. від 24.05.2016р.
Засновник: Об'єднання Церков Християн віри Євангельської П'ятидесятників Львівської обл.

Наклад 23 000 екз.

Добровільне перерахування коштів на газету "Євангельський вісник" можна здійснити на банківську карту 5168 7427 2960 5620 Бурда Володимир Тарасович, або поштовою адресою редакції з приміткою "НА ГАЗЕТУ".

Головний редактор: Володимир Якимів

Над номером працювали:

Вишинський Борис
Дачишин Петро
Калинів Назар

Карпів Юля
Кісь Роман
Шпачук Андрій